

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 106/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 750/2015-393 a č. k. 8 Co 750/2015-394 z 24. marca 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júla 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského

súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 750/2015-393 a č. k. 8 Co 750/2015-394 z 24. marca 2016 (ďalej len „uznesenia krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti okrem iného vyplýva:

«Konaním, ktorým došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa je vydanie Uznesenia KS BA 8 Co/571/2015-393 zo dňa 24.4.2016 (ďalej len „Uznesenie“) ktorým bolo odmietnuté odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I, zo dňa 17. 9.2013, č. k. 10 C/144/2011- 273. Predmetom tohto rozhodnutia bolo odmietnutie sťažovateľa voči rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava I a to napriek zisteniu závažného nedostatku pri vypracovaní znaleckého posudku. Sťažovateľ považuje Uznesenie KS BA za nesprávne, nezákonne a navyše aj arbitrárne. Sťažovateľ má za to, že Uznesenie KS BA je výsledok zjavnej svojvôle a trpí aj samotnou nepreskúmateľnosťou a to najmä z hľadiska nevysporiadania sa súdom s o sťažnosťou predloženou KS BA sťažovateľom...»

Konaním ktorým došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa je vydanie Uznesenia KS BA 8 Co/571/2015-394 zo dňa 24.4.2016 (ďalej len „Uznesenie“) ktorým bolo odmietnuté odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I, zo dňa 17. 9.2013, č. k. 10 C/144/2011-358, 10 C/144/2011-219. Predmetom tohto rozhodnutia bolo odmietnutie sťažovateľa voči rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava I a to napriek zisteniu závažného nedostatku vo vypracovaní znaleckého posudku. Sťažovateľ považuje Uznesenie KS BA za nesprávne, nezákonne a navyše aj arbitrárne. Sťažovateľ má za to, že Uznesenie KS BA je výsledok zjavnej svojvôle a trpí aj samotnou nepreskúmateľnosťou...»

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa § 46. ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uzneseniami Krajského súdu Bratislava 8 Co/750/2015-393 a 8 Co/750/2015-394 zo dňa 24.3.2016 v nadväznosti Uznesenia Okresného súdu Bratislava I 10 C/144/2011-292 a 10 C/144/2011-358,10 C/144/2011-219 porušené boli.

3. Nahrávacie zariadenie predložené žalovaným k znaleckému dokazovaniu v konaní 10 C/144/2011 musí byť na Okresnom súde Bratislava I a to až do konca dokazovania.

4. Sudca [REDAKOVANÉ] je vylúčená z konania 10 C/144/2011

5. Znalecký posudok Kriministického expertízneho ústavu Bratislava Sklabinská 1 nie je použiteľný na súdne účely, znalečné za vypracovanie znaleckého posudku nebude súdom priznané.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

6. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu

a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

8. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

9. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych a vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

10. Sťažnosť sťažovateľa neobsahuje také dostatočné odôvodnenie návrhu (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), ktoré by poskytlo základný východiskový rámec pre rozhodovanie ústavného súdu o namietanom porušení označeného základného práva.

11. Ústavný súd zdôrazňuje, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Túto úlohu plní inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

12. Sťažovateľ podal sťažnosť na ústavný súd bez právneho zastúpenia advokátom, preto bol výzvou z 15. augusta 2016 vyzvaný na odstránenie nedostatkov podania v lehote 15 dní s poučením o možnosti odmietnutia sťažnosti pri predbežnom prerokovaní v prípade nepredloženia splnomocnenia. Podaním z 20. septembra 2016 požiadal sťažovateľ o predĺženie lehoty na predloženie splnomocnenia, čomu ústavný súd vyhovel a lehotu sťažovateľovi predĺžil do 28. októbra 2016. Oznámenie o predĺžení lehoty bolo doručené sťažovateľovi 2. novembra 2016. Výzve ústavného súdu však sťažovateľ nevyhovel ani v

predĺženej lehote a splnomocnenie nepredložil a nebolo ústavnému súdu predložené ani do predbežného prerokovania sťažnosti.

13. Nesplnenie zákonnej povinnosti sťažovateľom viedlo ústavný súd k odmietnutiu jeho sťažnosti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2017